

2. Комаринська Ю.Б., Руденко А.І. Вогнепальна зброя як знаряддя вчинення кримінальних правопорушень, пов'язаних із домашнім насильством. Міждисциплінарних міжнародного наукового журналу «Наука та перспективи» зареєстрована в Чехії. Державний реєстраційний номер у Міністерстві культури Чеської Республіки: Е 24142. № 11 (30) 2023. Р. 502 – 513.

3. Логачев М. Г. Правові та психологічні аспекти застосування вогнепальної зброї персоналом поліції. Право і безпека. 2017, № 4 (67). С.199-204.

4. Коваленко В. В. Організація й тактика огляду вогнепальної зброї та боєприпасів на місці їх виявлення. Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені ЕО Дідоренка. 2017, № 1 (77), С. 189-197.

5. Давидюк, П. П., Гоменюк, І. М., Богуш, Р. Ю. Судова балістика: класифікація слідів вогнепальної зброї та огляд вогнепальної зброї. Молодий вчений, 2017. № 5.1 (45.1). С. 24-28.

Русанівська Діна Дмитрівна,
викладач кафедри криміналістики
та судової медицини Національної
академії внутрішніх справ, доктор
філософії у галузі «Право»

НЕНАДАННЯ ВІДПОВІДІ НА АДВОКАТСЬКИЙ ЗАПИТ, ЯК ОДНА ІЗ ФОРМ ВТРУЧАННЯ В ДІЯЛЬНІСТЬ ЗАХИСНИКА ЧИ ПРЕДСТАВНИКА ОСОБИ

Адвокат – це фахівець із галузі права, який надає правничу допомогу фізичним та юридичним особам, захищає в судах інтереси людей та компаній, здійснює юридичний супровід. Вже третій рік Україна живе в умовах воєнного стану, що значно ускладнює виконання адвокатами своїх функцій.

В умовах воєнного стану особливим суб'єктом, який потребує надання кваліфікованої правничої допомоги є військовослужбовець. Не зважаючи на той факт, що військовослужбовці ціною власного життя та здоров'я захищають свою країну, наразі вони є однією з юридично незахищених верств населення.

Відповідно до ч. 1 ст. 20 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», під час здійснення адвокатської діяльності адвокат має право вчиняти будь-які дії, не заборонені законом, правилами адвокатської етики та договором про надання правової допомоги, необхідні для належного виконання договору про надання правової допомоги, зокрема звертатися з адвокатськими запитами, у тому числі щодо отримання копій документів, до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб,

підприємств, установ, організацій, громадських об'єднань, а також до фізичних осіб (за згодою таких фізичних осіб) [1].

Саме тому, адвокатський запит є інструментом отримання необхідних вихідних даних для надання правничої допомоги. Так, частиною 1 ст. 24 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» встановлено, що «адвокатський запит» – це письмове звернення адвоката до органу державної влади, органу місцевого самоврядування, їх посадових та службових осіб, підприємств, установ і організацій незалежно від форми власності та підпорядкування, громадських об'єднань про надання інформації, копій документів, необхідних адвокату для надання правової допомоги клієнту [1].

Строк на надання відповіді на адвокатський запит визначений законодавчо. Проте, трапляються непоодинокі випадки, коли адвокатські запити ігнорують та не дають на них відповіді. Військові частини чи вище командування, зважаючи на приховування інформації про місце їх розташування залишають адвокатські запити без належної уваги, посилаючись на більш важливіші оборонні завдання, що мають першочерговий характер в умовах воєнного стану.

В силу припису ч. 3 ст. 24 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» відмова в наданні інформації на адвокатський запит, несвоєчасне або неповне надання інформації, надання інформації, що не відповідає дійсності, тягнуть за собою відповідальність, встановлену законом, крім випадків відмови в наданні інформації з обмеженим доступом [1].

Нормами ст. 397 Кримінального кодексу України визначено, що втручання в діяльність захисника чи представника особи це вчинення в будь-якій формі перешкод до здійснення правомірної діяльності захисника чи представника особи по наданню правової допомоги або порушення встановлених законом гарантій їх діяльності та професійної таємниці [2]. Таке втручання може бути здійснене шляхом: а) вчинення в будь-якій формі перешкод до здійснення правомірної діяльності захисника чи представника особи по наданню правової допомоги або б) порушення встановлених законом гарантій їх діяльності та професійної таємниці.

Вчинення в будь-якій формі перешкод для здійснення правомірної діяльності захисника (представника особи) передбачає створення таких умов, які перешкоджають останнім надавати ефективну правову допомогу і реалізовувати надані їм законом права, зокрема ст. 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність». Ці перешкоди можуть створюватися шляхом ігнорування чи відмови в наданні необхідних матеріалів, документів або іншої інформації, і як наслідок позбавляють права здійснювати захист чи представляти інтереси клієнта військовослужбовця.

Отже, виходячи із вищевказаного, вважаємо, що порушення встановлених законом гарантій діяльності захисника чи представника

особи, що виражені в ненаданні відповіді на адвокатські запити слід кваліфікувати за ознаками ст. 397 Кримінального кодексу України, що

на практиці, нажаль досить рідке явище.

Список використаних джерел

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 5 лип. 2012 р. № 5076-VI. Верховна Рада України : [сайт]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>

2. Кримінальний кодекс України: затв. Законом України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. Верховна Рада України : [сайт]. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

Савчук Христина Миколаївна,

здобувач вищої освіти навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

Марков Михайло Миколайович,

професор кафедри оперативно-розшукової діяльності Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

РОЗШУКОВА РОБОТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

В умовах воєнного стану розшукова робота підрозділів Національної поліції набуває актуальності. Це обумовлено значними мобілізаційними та міграційними процесами, що призводять до необхідності встановлення місця знаходження різних категорій осіб. Також результати окупаційної діяльності загарбників призводять і до необхідності своєчасної ідентифікації осіб військових злочинців та загиблих осіб, як військовослужбовців так і цивільних громадян. Правовою основою розшукової роботи підрозділів Національної поліції є Конституція України, Кримінальний і Кримінальний процесуальний кодекси України, Закони України: «Про Національну поліцію», «Про прокуратуру», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти за особливих обставин», міжнародні правові акти, ратифіковані в установленому порядку, інші закони та нормативно правові акти, які регламентують напрями правоохоронної діяльності.

Безпосередньо підрозділи Національної поліції здійснюють розшук:

- підозрюваних і підсудних, що переховуються від органів досудового